

טלפון רב קווי
1599-500-404
משרד
● בית הוראה
● ארגון בני ישיבות
● הודעות כלליות
● האזנה לשיעורים
● שידור חי
מחיר שיתח רגילה

סיון ה'תש"ע ב'שכ"א לשטרות

עלון מס' 49

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

דוא"ל לקבל עלונים ועידכונים
ptz@ptz.co.il

בראשות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

לק"י

מפעולת צדיק

ספר הזוהר בניקוד תימני

בעזה"ת בדעתינו להוציא לאור את ספר הזוהר הקדוש בניקוד תימני. המעוניינים לסייע בהקלדה, ניקוד, הגהות או בתרומות, יפנו אלינו: 052-7635645.

חדש! יצא לאור ספר פסקי מהרי"ץ בארות משה - שבת

הספר עב הכרס חובר ע"י הרה"ג משה רצאבי שליט"א שהקיף את ענייני שבת הנמצאים בספריו של מהרי"ץ זיע"א וכתב עליהם ציונים והערות שקלא וטריא מדליה. מחיר הספר 45 ₪ להשיג במשרד המכון.

בית ההוראה "פעולת צדיק" כסימן התרחבות

בעזה"ת זכינו להרחיב את בית ההוראה אליו הצטרפו שני רבנים נוספים: הרה"ג אבשלום יעקב שליט"א מרכסים, והרה"ג אריאל עוזרי שליט"א מבית שמש. מעתה ניתן יהיה לפנות גם אליהם בשאלות בהלכה במסגרת נתב השיחות של "פעולת צדיק" ע"מ להקל על עומס הפונים, וכמו כן להרחיב את שעות פעילות מענה בית ההוראה הטלפוני כדי להשלים חלקים נוספים בשעות היום והלילה בהם יתנו מענה הלכתי. טלפון בית ההוראה: 1-599-500-404 שלווח מס' 2.

הילולת רשב"י

בבית מדרש "פעולת צדיק"

עשרות אברכים בני ישיבות ועמך בית ישראל, שהתתפו במוצש"ק ליל ל"ג בעומר בהילולא דרשב"י שהתקיימה בבית המדרש "פעולת צדיק" בני ברק שהיה מלא עד אפס מקום. ההילולא החלה בסיום ה"שיעור השבועי" הקבוע מדי מוצש"ק, מפי מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א ושמועבר בשידור חי ב"קול הלשון". לאחר השיעור נערכה הדלקת נרות, שהוסיפה קדושה למעמד. הקריאה משותפת בספר הזוהר הקדוש וב"עמוד היום", בנעימה הידועה כמרגשת ומעוררת במיוחד, לפי מסורת תימן. לאחר מכן התקיימה סעודה רביעית כיד המלך.

מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א עמד בדבריו על חשיבות הלימוד בספר הזוהר הקדוש גם למי שלא מבין, כי עצם הקריאה בו מוסיפה ומושכת אל האדם קדושה ויראת שמים ובפרט בדור שלנו. הרב חיזק את הלומדים הקבועים ב"עמוד היום" של ספר הזוה"ק, כפי שמחולק ומסודר ע"י הרב שליט"א. בחצות ליל יצאו המשתתפים בהרגשת קדושה ורומויות רוח מערב זה.

בעלי הוראת קבע ל'פעולת צדיק'
היום עמוד השדרה לעשייה המבורכת
להצטרפות נא חייג אלינו 03-6780070

מאת הרה"ג אבשלום יעקב שליט"א - מו"ץ בבית הוראה "פעולת צדיק"

פרשה מיוחדת הוקדשה בתורה לסדר חנייתם של השבטים מסביב למשכן, ולכל שבט דגל משלו, עם צבע וסמל המיוחדים רק לו. מובא בחז"ל שהשבטים התאוו לדגלים במעמד הר סיני בראותם את מחנות מלאכי השרת יורדים ממרום על דגליהם.

ויש להבין מה עניין הדגלים אצל מלאכי השרת, ובמה חשיבותם כה רבה עד שישאל נאנו לכך במעמד הר סיני. יתרה מזאת כיצד יתכן שבמעמד נשגב ונורא תוך כדי נבואה עילאית, התגלות השכינה, בשמיעת קולות וברקים וראיית האש הגדולה, מייחדים הם לב דגלי המלאכים. וכשהם מקבלים את הגדולה במתנות תבל, את התורה הקדושה, פונים הם לבקש דבר כה שולי לכאורה, דגלים. ובעל כורחנו צריכים אנו לומר ש"הדגלים" אינם דבר של מה בכך ואף לא דבר נוסף על קבלת התורה, אלא להיפך **הם מעניקים את המשמעות הנכונה והנפלאה לקבלת התורה**, כי דגל פירושו ייחודיות.

כך גם המלאכים כולם משרתי עליון, אבל יש בבחינת חסד ממחנה מיכאל ויש בבחינת גבורה ממחנה גבריאל. "היש מספר לגדודיו" (איוב כ"ה ג), כל גדוד ודגלו, ובגדוד עצמו יש לכל מלאך תפקיד מוגדר ויעודי בפני עצמו.

כך עם ישראל שראה זאת במתן תורה, ובפיו בקשה ריבונו של עולם אמרנו "נעשה ונשמע" את כל התורה כולה ונקיים את כל מצוותיה, אבל איננו רוצים להיות המון אדם, עדר בלי שם. אנחנו רוצים שיהיו לכל אחד תפקידים שונים, ייעוד שונה, לכל אחד ייחודיות משלו.

והקב"ה הסכים וזיכה אותם במתנה כפולה. גם בדגלי השבטים וגם במניין שמות. כלומר כל יהודי ויחודו בפני עצמו. כל יהודי נמנה בשמו ועל זה נאמר "ואלה שמות בני ישראל". דהיינו שעם כל זאת כל יחיד ויחיד הוא חלק משבט, ולכל שבט יחוד משלו. המלוכה לשבט יהודה, הכהונה ללווי, הרבנות לשמעון, ההוראה ליששכר, החזקת התורה לזבולון, ומכולם יחד מורכב עם ישראל.

ולכן על כל יהודי לשמור על כל התורה והמצוות, יחד עם זאת לכל אחד תפקיד מיוחד. לאחד ניתנו כשרונות להיות גדול בתורה, ולאחד כח השפעה להיות מחנך בישראל, ולאחר לב טוב כדי שיגמול צדקה וחסד עם לומדי התורה, וצריך לעמוד כל אחד "איש על דגלו". וכשם שלכל שבט היתה ייחודיות משלו, כך לכל עדה בישראל ייחודיות משלה. כל עדה ואפיפונה מנהגים ומסורות, נוסח ונעימות התפילה ושירת הפיוטים. כל עדה וגדוליה מדור דור סיפורים העוברים מאב לבנו ומאם לצאצאיה, ספריה וקבלותיה.

ויש לכל עדה להקהל על דגלה ולשאתו ברמה שכן הוזהרו: "אל תשיג גבול עולם אשר עשו אבותיך" (משלי כ"ב כ"ח), ופירש ר' יונה זצ"ל: "אל תשנה מן המנהגים הטובים ומן התקנות שתיקנו האבות".

אבל צריך לדעת שהייחודיות הזו של כל עדה ועדה מרכיבה יחדיו את הפסיפס המרהיב והנפלא של כלל האומה. ואם מחסרים חלילה אפילו חלק כל שהוא, כבר אין האומה שלימה (ח"ו).

גם יעקב אבינו לאחר שבירך כל שבט בנפרד וגילה לו את יחודו: "איש כברכתו ברך אותם" חזר וכללם כאחד, כולם ביחד: "יחד שבטי ישראל" מצד אחד שבטים על ייחודם חונים במקומם על דגלם ועם זאת יחד באהבה ואחוה, שלום ורעות בהקרנה הדדית מפרה ומשלימה.

ואיך נגיע לכך? על כך אומרת התורה: "איש על מחנהו ואיש על דגלו", לטפח את מורשת האבות, ליתן כבוד למסורת הדורות. אמנם כל שבט חונה בנפרד במקומו המוגדר, אבל גם כאשר: "איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד **סביב לאוהל מועד**". כולם פונים למרכז אחד לאוהל מועד מקום עבודת ה', לארון העדות שבו לוחות הברית. זהו הברית התיכון, הוא המאחד, שבלעדיו שבטים תלויים הם קרועים ומפוזרים... וזהו המרכז והציר סביבו העם סובב.

לרפואת אבא מרי דוד סאלם יעקב הי"ו ולע"נ אמי מורתי נעמה יעקב ז"ל בת מרי סלימן עוזרי זצ"ל

ספר "נפלאות מתורתך" על ספר במדבר שני חלקים

חיבור על התורה ובו חידושים וביאורים, דרשות ומאמרים, קושיות ותירועים, הערות ופירושים, מנהגים ומסורת אבות, פלפולים בעומק מאמרי חז"ל, דקדוקי טעמי המקרא ותרגומיו, ואף כולל רמזים ונימוקים לחסרות ויתירות בס"ת ולאותיות המשובות, מליצות וחידות ועוד מעלות רבות. המחיר לכל כרך 40 ש"ח.

שאלות בהלכות מילה

(א) זמן הכנסת המגן לפני המילה.
(ב) איחור המילה, כדי שיבוא סנדק גדול בתורה.

שאלה: רצינו להעלות בפני הדר"ג מעלת כת"ר שליט"א שאלות שנתעוררו בהן בכמה בריתות, דראה ראינו שנהגו המוהלים להכניס המגן קודם ברכת המילה, ואחר כך מברכים במהירות ובלחץ. או שיש מכניסים המגן תוך כדי הברכה, ונמצא שמתעסקים בשעת הברכה ולא מכונים דעתם כראוי. ולכאורה היה ראוי קודם לברך ואחר כך להכניס המגן, ועל-ידי זה יפחת גם צערא דינוקא מיותר. אלא שיש שהעירו לנו שאם-כן נמצא דאין זה עובר לעשייתו:

ועוד, הנה מנהג העולם כיום שיש שעושים המילה אחר הצהריים, משום שרצונם שיבוא גדול בתורה וישב על כס הסנדקאות. ונפשנו בשאלתנו האם עדיף לימול בבוקר כדי לקיים דין זריזין מקדימין למצוות, או להמתין עד אחר הצהריים כדי שיבוא סנדק גדול בתורה:

יורנו המורה ושכרו כפול מן השמים. מצפה לתשובתו הרמתה, שמעון בצלאל, ירושלים

תשובה: לק"י, יום שנכפל בו כי טוב לסדר ואלה תולדות יצחק ה'תש"ע, ב'שכ"א.

למעכ"ת הרה"ג שמעון בצלאל שליט"א, ירושלים עיקו"ת.

א. בדין עובר לעשייתו (פסחים דף ז': ועוד) הגם דנקיטין בעלמא לברך מה שיותר סמוך לקיום המצוה, וכגון ההיא דפסק מרן בשלחן ערוך הלכות תפילין סימן כ"ה סעיף ח' שצריך לברך על תפילין של-יד אחר הנחתה על הקיבורת קודם קשירתה, וכן הוא המנהג אצלנו ובכל תפוצות ישראל, וגם בתכאליל אשר יסדו קדמונינו נע"ג מפורש לברך להניח תפילין אחר שהעמיד התפילה באמצע (הקיבורת) [הזרוע] וכמו שהעליתי בס"ד בפסקי מהרי"ץ כרך א' הלכות תפילין דף ל"ח סעיף ו', מכל-מקום הדבר שנוי במחלוקת. שהרי אליבא דפירושו השני של-מרן בכסף משנה בדעת הרמב"ם פרק ד' מתפילין הלכה ז', ובבית יוסף סימן כ"ה, הרשות בידו לברך קודם ההנחה. ואף כי נראה פירושו דחוק, מכל-מקום מצינו שכן מתבאר בהדיא בכגון דא מדברי הרמב"ם פרק י"א מברכות הלכה ט"ו, שיכול לברך על הלולב קודם נטילתו:

ואין צורך להאריך באסיפת דברי הראשונים והאחרונים שדיברו בזה בכמה דוכתי בחצריהם ובטירותם. ומכל-מקום ראוי לציין שאפילו גאון עוזנו מהרי"ץ בשערי טהרה בידינו טבילה סימן י"ב סעיף ח' מיקל שתברך אקב"ו על הטבילה "כשמתחילה" לפשוט בגדיה, וכי' כמו שהעליתי בס"ד בפסקי מהרי"ץ כרך ג' הלכות נדה דף תט"ו והארכתי על זה שם בבארות יצחק סק"כ דף תט"ז תי"ו, ועיין עוד שם בהשטות דף תל"ה, ובעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר יורה-דעה הלכות טבילה סימן קנ"ח אות כ' ד"ה ושם. הגם דמאידיך לגבי תפילין סבירא ליה בהיפך, וכדבר האמור:

למדנו על-כל-פנים כי אין הדבר מוסכם שעובר לעשייתו פירושו תכף ממש דוקא, אלא בכל דבר שהוא הכנה למצוה. ומצינו גם-כן להר"מ המאירי במגילה דף כא': שהעלה בהדיא מחלוקת בדבר זז"ל, פירשו רבים שתפס בתלמוד לשון עובר לעשייתו, ולא קודם לעשייתו, מפני שלשון עובר משמע תכף לעשייה. ויש מפרשים טעם הלשון מפני שלשון עובר, משמע כשהדבר שעליו מברכין הוא לפניו, ר"ל המגילה או הלולב והשובר והדומים להם יעו"ש. ולפי דבריהם אתו לאפוקי רק כשאין המצוה מזומנת לפניו. ונמצא שבנדון דידן לדידהו ליכא שום קפידא מתחבת המגן בין הברכה למילה, כיון שהכל מוכן ומזומן:

כל-שכן שבנדון דידן בא המגן אז לצורך קיום המצוה, דשפיר דאמי אף להמחמיר. כי הגם שהמגן הזה שהוא עשוי ממתכת וחרץ באמצע שתוחבין בקצה האבר, לא נתחדש אלא זה מקרוב. מכל-מקום תועלתו ברורה להישמר מנוק, פן יתחוך יותר מדאי ויפגע בגיד חס ושלום, ולכן רוב המוהלים האידנא משתמשים בו. וכבר כתב הריטב"א בפסחים דף ז': דנקטו חז"ל האיי לישנא כל המצוות כולן מברך עליהן עובר לעשייתו, ולא נקטו קודם, לאשמועינן שלא יתעסק ויתעכב בין ברכה למצוה, אלא אם-כן **שוהה בדבר המצוה**, שיכול לשהות **אפילו הרבה**. ואפילו שיחה שהיא מצרכי המצוה, אינה הפסק, כדאמרינן (בברכות דף מ.) ט"ל בְּרוך וכו' יעו"ש. ומשמע דאפילו לכתחילה אית ליה הכי, שכן מורה לשון יכול דנקט כמ"ש בס"ד בתשובה במקום אחר.

והגם דמלשון מרן השלחן ערוך הלכות בציעת הפת סימן קס"ז סעיף ו' משמע דדוקא בדיעבד, מדכתב שאם שח בין ברכה לאכילה צריך לחזור ולברך אלא אם-כן היתה השיחה מעניין הדבר שמברכים עליו כגון שאמר קביאו מלח וכו' אינו צריך לברך. והרמ"א כתב כן שם בהדיא, דמכל-מקום לכתחילה לא יפסיק כלל, והשתילי זיתים העלה הגהת הרמ"א. ואעיקרא אפשר דהריטב"א נמי יודה לזה, ודוקא לעניין הפסק בשהייה קאמר דיכול להפסיק אפילו לכתחילה, דלא חמיר כדיבור ממש. אבל גבי דיבור, נקט דלא הוא הפסק. ויש כמה ראיות לחלק בין שהייה לדיבור, כגון בסימן ר"ו סעיף ג', ואכמ"ל. ועיין עוד באחרונים שם בסימן קס"ז. מכל-מקום קושטא קאי שדעת הרוקח כך היא שיותר לדבר אז אף לכתחילה מן העניין, וכן מתבאר מהבית יוסף בטעם שיטת הרא"ש דלצורך מותר להפסיק, וכמ"ש בס"ד בבארות יצחק על פסקי מהרי"ץ הלכות טבילה שם דף תט"ו ס"ק י"ט, דלא ככף החיים סימן קס"ז ס"ק נ"ו הסובר שדין זה מוסכם באין חולק:

חזינו דאיכא קמן עיקולי ופשורי. היינו דאיכא רבנותא דלא קפדי כלל שתאה הברכה תכף למצוה ממש. ואפילו הנך רבנותא דקפדי, מכל-מקום לצורך העניין מתירים. ואפילו המחמירים גם בזה, דהיינו שסוברים דמכל-מקום לכתחילה אין להפסיק, הדעת נותנת דהני מילי דוקא בנדון שהיה אפשר לעשותם קודם לכן. דהיינו שלהביא מלח או לפתן היה יכול לומר תחילה קודם שיברך (וכדמפורש שם בשלחן ערוך לעיל מינה בסעיף ה'), לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח (וכי'), אלא שלא שם לב, וכן תנו מאכל לפלוני, תנו מאכל לבהמה, וכל כיוצא בזה. אבל בנדון דידן דלא אפשר, כולי עלמא יודו, מאחר שתחבת המגן שהיא בלחץ, גורמת כאב רב לתינוק, והוא בוכה אז תמרורים, וכל-שכן אם ישחה על בשרו אזי צערו גדול יותר, אם-כן עדיף טפי לשומו אחרי הברכה שאז ימול תכף ומיד. ועוד, כדי שלא יהא המוהל טרוד ובהול בשעת ברכתו להחיש מלאכתו. ומי זוטר עוון חוסר הכוונה באמירת הברכות, הלא עליו חרה אף ה' בנו ונשבע בשמו הגדול לאבד חכמת חכמינו וכו' כמ"ש בס"ד בשלחן ערוך המקוצר אורח-חיים הלכות כוונת הברכות סימן ו' סעיף ב', ובנפלאות מתורתך פרשת כי תבוא על פסוק תחת אשר לא עבדת את יי' אלהיך בשמחה ד"ה ולכן יעו"ש:

מאידיך יתכן שדוקא תחבת המגן סמוך למילה, תגרום למוהל טרדא וחוסר כוונה בברכה, מפני שאז הרי עיני כל הקרואים תהיינה מביטות בפעולתו זו לפי שהיא לפני כריתת הערלה, ואין דעתו מיושבת כל-כך. ולא עוד אלא שאולי זה יגרום לו גם כן קלקול במילה עצמה חס ושלום. וזאת למדתי מתוך מה ששמעתי בעבר, כששאלתי לשוחט אחד מידידני דרך בדיחותא, מדוע אינך מוהל גם-כן, הרי השחיטה והמילה הן כמעט אותה מלאכה. והשיבני, מילה שאני, כי כולם סמוכים אלי ומסתכלים במעשי. ועיין עוד מ"ש על זה בס"ד, בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר אבן העזר הלכות שמירת הברית סימן ר"ד אות ל"ז ד"ה ובשיח. ושם דנתי קצת אם יש מצוה לראות את מעשה המילה, כדמוכח מלשון מהרש"ש זע"א בשירתו הונדעת, הפותחת שמעתי מפאתי תימן, לשכיניו שימח ברוב גילה, הזמינם "לראות" ברית מילה יעו"ש:

כרטיסי שלחן ערוך המקוצר- יורה דעה
משחק רביעיות להעשרת הדיע בתפארת מורשתנו ק"ק תימן, כולל 60 כרטיסים מאוירים ומנוקדים על מנהגים יחודיים לעדתינו מומלץ וחינוכי

דור לדור יספר

עוורון עיניהם של בעלי נגיעה עצמית

מעשה בראובן ושמעון שראו מרחוק דמות בעל־חי שחור על הגג, ונתווכחו על כך, ראובן אמר שהוא עורב, ושמעון אמר שאינו אלא חתול שחור. וכמה שהוכיח לו ראובן שזהו עורב, לא קיבל ממנו, ודחה טענותיו בקש ובתירוץ שאין להם שחר. והנה לפתע התרומם העורב והתעופף, ואז צהל ראובן, הנה עתה אתה רואה במוֹעִינֶיךָ כי הצדק עמדי. אבל לרוב השתוממותו, ענהו שמעון כשהוא משפשף את עיניו בתימהון, לולא ראיתי לא האמנתי. חתול מעופף (בתמיהה). מחזה כזה הנני רואה בפעם ראשונה.

והמוסר השכל: לפעמים יש בני אדם העומדים על דעתם בעקשנות גדולה שאין לה טעם ולא ריח, כי מעוצם נגיעתם אינם יכולים להודות על האמת, עד שמטעים את עצמם בדמיונם.

לאיך גיסא ישנם תלמידי חכמים גדולים אנשי מדות, שניקו את עצמם מכל נגיעה, והכרעתם זכה וברה. כגון מעשה שהיה בלוי ויהודה שהיו עוסקים בתורה בצוותא בישיבה. ובכל פעם שלא הגיעו לכלל הכרעה והסכמה, היו פונים לחכם אחד שהיה גוברא רבה (וכדי שלא יאמר אדם שזה משל בעלמא, אציין את שמו מהריח"ז שהיה מגדולי רבני ירושלם עיקר"ת בדור שלפנינו), והיה נושא ונותן עמהם בדבר ובכל פעם היה יוצא שהסברא של לוי היא הנכונה. כשהגיע יום אחד ששוב נתווכחו ביניהם, ולא הגיעו לעמק שווה, הציע לוי ליהודה, בוא ונשאל חכם פלוני. יהודה אמר לו, כבר נתייאשתי ממנו, הרי תמיד פעם אחר פעם הוא מכריע כפי דעתך. הוכיח אותו לוי, חלילה אל תאמר כן, הרב לא חשוד להטות משפט. ויהודה השיב לו, אבל לא יתכן שהאמת רק אתך לעולם ועד, אלא ודאי שהרב יש לו איזו נגיעה לטובתך. ענה לו לוי, אם כן יש לי עצה, כי עתה הפעם נחליף סברותינו, אני אציע לפניך את סברתך כאילו היא סברתי, ואתה בהיפך תציע לו את סברתי כאילו היא סברתך, ואז נראה מה יענה. יהודה הסכים כמובן, וכן עשו, אבל לפליאתו הרבה ענה אז אותו חכם, היום אני רואה כי צדקו דברי יהודה.

מובן כי לוי היה בעל שכל זך וסברא ישרה, על כן קלע תמיד לאמתה של תורה. אי נמי היה מתמיד או מעמיק או מדקדק בלימודו. אי נמי הדברים שנחלקו בהם, יסודם ושרשם אחד אלא שלא היה נרגש, ויש בהם אמנם מקום לשני הצדדים, הבנה לכאן והבנה לכאן, ולוי היתה לו ההבנה בדבר כמו אותו חכם.

מתוך ספר נפלאות מתורתך – פרשת שלח

רכב אלדים – 25 ש"ח קדושת ישראל – 25 ש"ח

בית החיים
כולל מנחה וערבית
וברכת המזון – 12 ש"ח

עילוי נשמות
35 ש"ח

ונזכרתי עכשיו מה שראיתי בימי חרפי פעם אחת זקן אחד ירא ה' מקרובי משפחתי, שאחרי המילה הגביה את האספלטית הספוגה בדם והראה אותה לעומדים שם, תוך כדי שהוא אומר "זה דם בריתי". וצריך לעיין אם יש מקור לכך. וקרוב לזה מצינו כשנכנסו אבותינו לברית במתן־תורה, כתיב (שמות כ"ד, ח') ויקח משה את הדם ויזרוק על העם, ויאמר "הנה דם הברית" אשר כרת יי עמכם וגו'. ובטור יורה־דעה שלהי סימן רס"ה איתא בשם רב כהן צדק גאון, שמנהג במתא מחסיא שנופל דם המילה על מים שלוקים, ובהם הדם ומיני בשמים, ורוחצים בהם כל הנועדים (ובספר העיסור הלכות מילה דף נ' ע"ב הגירסא, ורוחצין בהם כל הנער יעו"ש. דהיינו את הנימול. ובארחות חיים הלכות מילה, ורוחצין בהם כל הנערים יעו"ש. וזה כעין המקומות שנהגו להגביה הקטנים לראות המילה, וכמו שהבאתי שם בהלכות שמירת הברית), כלומר "זה דם הברית" שבין המקום לאברהם אבינו יעו"ש. ושמעתי עוד כי יש שהיו מראים הסכין מלוכלך בדם. וכן נודע לי כי מעשה היה באחד מסוחרי הספרים הישנים שבא מארץ ישראל לתימן, שמו ר' אליעזר ליפא שוואגר, והתפלא כשראה את הכרית שעל־גבי כסא אליהו הנביא, מליאה כתמי־דם, מהמילות שנעשו בעבר. ומהר"י יצחק הלוי זצ"ל הסביר לו שבכוונה אין מכבסים את הכרית, ואף לא עוטפים אותה, על־שם שנאמר (יחזקאל ט"ז, ו') ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמייך ואומר לך בדמייך חיי וגו' ע"כ. על־כל־פנים בנדון דידן מוחל החושש מאימתא דציבורא הצופים ובוחרים אז את מעשיו, יכלכל במשפט את דרכיו.

הלכך נראה שהדבר תלוי במומחיות המוהל טבעו והרגלו. אבל דרך־כלל היבא דאפשר, עדיף טפי שתהא תחיבת המגן אחר הברכה. שוב ראיתי בספר חדש הנקרא בגדי קודש (ירושלם ה'תשס"ט) בחלק אזור אליהו מדף רל"ג, שהכריע לתחבו אחר הברכה, אף שהעלה חילוקי דעות בדבר בין גדולי זמנינו. והנראה לענ"ד כתבת. מגני על אלדים, ואויבינו ושונאנו תהי אחריתם להכרית. ברוך מגן אברהם כורת הברית:

ב. ולשאלה השנית להיות שכבר הילכו בה נמושות כמובא שם באזור אליהו מדף כ"ג, ואין מה להוסיף, אכתוב רק כי גם דעתי הענייה נוטה למסקנתו דשפיר נהגו האידנא לעכב את המילה אפילו אחר חצות כדי שיהא הסנדק גדול בתורה, אם אינו יכול לבוא קודם לכן. שעד כאן לא איפליגו רבוותא אם זריזין עדיף מברב עם או בהיפך, אלא מפני ששניהם אינם אלא הידור כללי במצוה. אבל כאן שהדבר משפיע טוב לנשמת התינוק, ראוי והגון להמתין. [וידידי הראח"כ שליט"א הוסיף כאן בזה"ל, נראה לענ"ד דאתי שפיר במכל שכן לפי מנהגינו, כי נתברר לי שעיקר טעם המנהג בתימן לימול קרוב לחצות היום, אינו אלא מפני שהיו רוצים שישתתפו אז הרבנים וגדולי הדור, והרבנים הלא היו קובעים תלמודם מן הבוקר עד קרוב לחצות היום. ומזה הטעם עשו גם כן סעודת מצוה של חתן בשעה זאת, כי השתדלו תמיד להזמין תלמידי חכמים יותר מאשר קרובים עכ"ל יצ"ו. ולדידי צ"ע]:

ומה גם בזמנינו שרוחות רעות נושבות בעולם, צריכים הרבה זכיות ושמירות, לבל ינטו הנטיעות הרכות מן הדרך, וזכות גדולי התורה והצדיקים יכולה היא שתגן עליו. ואולי מטעם זה לא נהגו כן בתימן, אלא זקינו של־נימול, דהיינו אבי אביו או אבי היולדת, היה הסנדק, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר יורה־דעה הלכות ברית מילה סימן קנ"ט אות ל' ד"ה הסנדקות, כי שם כל העדה כולם קדושים ואין חשש. ומאידך, על הרוב זקינו גם־כן היה גדול ביראת ה', מה שאין כן השתא הכא בעוה"ר. ויהי רצון שזכות התורה תגן עליכם ועלינו אלף המגן, ובקרוב נשמע הלויים על דוכנם בקול נוגן. ואחתום בש"ש טו"ב:

הצ' יצחק בכמהר"ן ראב"י יצ"ו

תשובות מתוך שו"ת עולת יצחק חלק ג'

טופס כתובות – 30 ש"ח שו"ת פעולת צדיק – 160 ש"ח

את הספרים ניתן להשיג במשרד המכון

עשרות רבות בחורי הישיבות וציבור רחב הגיעו מכל קצות הארץ לשמוע את דבר ה' - זו הלכה מפי מרן שליט"א ורבני בית ההוראה "פעולת צדיק". גולת הכותרת בערב זה היתה הכתרת חתני חידון "אגדתא דפסחא" שנבחנו על פירוש "עץ חיים" על ההגדה של פסח והעפילו לשלב האחרון. ואלה שמות הבחורים החשובים יצ"ו שזכו בפרסים כספיים גבוהים: **ספיר סיאני, אמנון עודי, אלישע חן, אהרן אלנדאף, אביעד יהודה, יהוסף חבשוש, רפאל שלום מחבוב, יוסף מדמון, דוד כהן**. ומלבדם עשרה בחורים זכו לקבל לידם סט שו"ת "פעולת צדיק" שלשה כרכים למהרי"ץ, ואלה שמותם: **אליאב מהצרי, יונתן צנעני, יונתן עוזיאל חודייף, יקותיאל יהודה יהושע, יאיר חלא, אהרון חיים, יצחק סאלם, אסף ריעני, אלעד חלא, שילת כהן**. ובנוסף, עשרות בחורי חמד קיבלו ספרים יקרים מספרי המכון. הבחורים וכלל הציבור יצאו ממעמד מרומם זה, בהרגשת קדושה וחיזוק רוחני.

עסק שמניב רק הכנסות, וברווחים עצומים - היתכן?

לדוגמא - חלוקת תקליטור המכיל עשרה שיעורים מסדרת "שערי יצחק" בסכום עלות ייצור של 2 שקלים נותנת 50 תקליטורים לכל 100 שקלים. זה אומר - 50 X 10 שעות תורה = 500 שעות תורה שזיכית את הרבים וזה ב-100 שקלים בלבד!

אילו הייתה יושב ולומד 500 שעות בחודש בשבילך, 30 יום בחודש, הייתה צריך לשבת כ-16 שעות ליום ללמוד! ואת זה אתה קונה ב-100 שקלים!

ויותר מזה, אם החלוקה למי שאינו קרוב לשמירת מצוות - בשעה של תורה שיהודי רחוק לומד, מתחזק, זוכה לדעת ולהתקרב חזרה לאבא, שעה שאלמלא ה-2 שקל שלך, לא היה מגיע אפילו לדעת שיכול לשמוע וללמוד אותה, אין לך אהבה ואחדות וערבות אמיתית לחיזוק כלל ישראל, ובתוכם העדה, ובתוכם אתה.

ולנו, אין שקל מזה! רק הסיפוק והזכות לדעת שעשינו כל אשר ביכולתנו לתת את הכלים לכולנו לזכות ברווחיות אמיתית ולהועיל לחיזוק אמיתי לכלל.

כמובן שלא כל שעת שיעור מתאימה לכל אחד, [עומק, הבנה, סגנון, וכו'] על כן ביקשנו ממורינו הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א, לפי העניין ומקומות החלוקה, והצורך, להתאים שיעורים מסויימים שימסרו במסגרת השיעור השבועי, דווקא למקומות החלוקה הייעודיים [ע"פ בקשת הציבור התורמים לחלוקה במקומם], ועפ"ז גם לכוון ולחלק בהתאמה את השיעורים ועי"ז להועיל לציבור יותר.

החפצים לזכות בזכויות גדולות וכפי כוחם, או להפצה חנם לעילוי נשמת וכדומה, יכולים לפנות למשרד 'פעולת צדיק' רח' קושניר 5 ת.ד. 1719 בני ברק מיקוד 51117, ולציין עבור "מפעל זיכוי הרבים".

כל איש עסקים מבין שרווחיות וכדאיות בהשקעות, תלוי בכמה הכנסות יצא לו מהמאמץ או הממון שהשקיע.

להבדיל-ברוחניות, כוח היצר עצום להכביד עבודתו לבל יתנו לב לתכלית, עד כי נוצר מצב שלא תמיד זוכים לחשב הפסד מצווה כנגד שכרה או שכר עבירה כנגד הפסדה, וממילא מעצם התמדת העבודה יתכן להפסיד בידיים רווחים של נצח.

מצב דורנו ידוע, ומצב קהילתנו עדת תימן, על אחת כמה וכמה ברור לנו,

אין המדובר במלחמת חרמה של כוחות הטומאה על מסורת יקרה במסירת התורה בד"קנות בלבד, [שערכה משמעותי גם לכל העדות בכלל ישראל, בברור תורה מכוח מסורת ולא רק מכוח למידה], אלא מלחמה רוחנית הרוצה לכולות את מציאות עצם היהודי העוסק בתורה ובמצוות, ולאבד הכול מכל כל.

חובתנו להיות באמת ערבים זה לזה ולסייע זה לזה, ולא חלילה מתוך קנאת היבדלות של חיצוניות וגישת פולקלור מוטעה, אלא מתוך אהבת נפש לכל אח ואח מכלל ישראל, ובפרט בתוך בתינו-עדתנו, שאם לא אנחנו לנו מי לנו, ועניי ביתך קודמים.

החובה שלנו לפזר דבר ה' זו הלכה, להזכיר לכל אח רחוק וקרוב, את מציאות הבורא ואמיתות התורה, ובד בבד לזכור שעניין שמירת המנהג, אינו חיצוניות או היבדלות או קנאה, אלא חובה פשוטה ללא שום קשר לסוג מקום ארץ הגלות, [שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אמך],

ובנוסף לזכור שיש במנהג, עומק של בירור הלכה כדרכה של תורה, ולא כל הטוהר בא ומשבש את המסורה.

ובוודאי שאם יש כאלו שהתרחקו מן התורה לגמרי, יש מחויבות לראות כיצד להזכיר להם כי בנים הם לה', ומתוך ידיעה ששייכות גדולה להם בחלקם בתורה - אבא אחד לכולנו!

מתוך הנ"ל עלה הרעיון לפתוח לכל אחד את האפשרות להיות שותף אמיתי בהפצת תורה וברוחניות גדולה, גם לך וגם לשאר העדה, וזאת תוך שימת דגש, שלא יחשבו לרגע שיש לנו אינטרס או רווח ממנו לעצמנו, אלא יבינו היטב כי זהו צורך השעה ממש ואם לא עכשיו אימתי!

בהסכמת מפקי השיעור השבועי [שבדרך אגב עמלים ללא שום ריווח ממנו, ואדרבא עוד מוציאים משלהם עבור הציבור...!],

כל המעוניין לזכות בהפצת תורה בסכומים קטנים המיועדים אך ורק לערך הקרן של חומר המדיה שיחולק לזיכוי הרבים, אבל ברווחיות אדירה של פיזור מאות אלפי שעות של תורה לזיכוי הרבים וחיזוק העדה, יוכל לפנות להנהלת המכון לקבלת עזרה בהפצה הנ"ל.

אור ההלכה ארגון להפצת מסורת חכמי תימן

"...שאיין לך אדם
שאיין לו שע"ה..."

המעוניינים לקבל **"ההלכה יומית"** מתוך ספרי
"שלחן ערוך המקוצר" ישיר לתיבת הדואר
האלקטרונית מידי יום ביומו בלי נדר, נא לשלוח
בקשת הצטרפות לתיבה: or@shtaygen.co.il